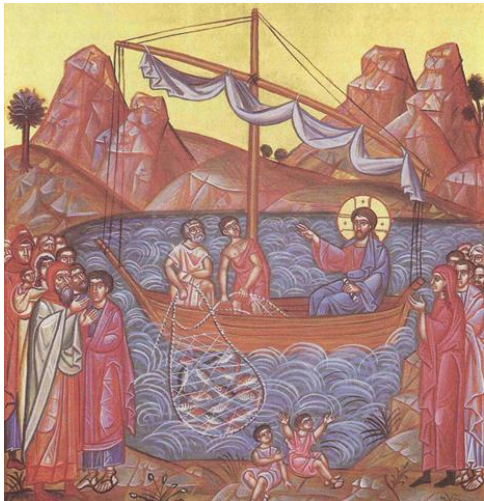

Патріарша Комісія Священничої Формациї

Вступ

Проходивши ж повз море Галилейське, побачив він Симона й Андрія, його брата, як вони кидали мережу в море, були бо рибалки. Ісус їм сказав: "Ідіть за мною, я зроблю вас рибалками людей." І вмить, покинувши мережу, пішли слідом за ним (Мр. 1. 16-18)/ Божественний Спаситель Сам вибирає собі апостолів, шукає їх, знаходить і кличе. Люди, що займались своїми щоденними справами, на мить звернули увагу на голос, який їх кликав, почули його і прийняли до своїх сердець. Пішовши за цим голосом, звичайні рибалки стали Христовими Апостолами.

Так як в часи апостолів, коли цей голос залунав уперше, так і сьогодні Христос продовжує кликати своїх послідовників: «Іди за мною». Не до всіх людей Христос скеровує своє покликання. Натомість ті, до кого Він промовив, стають відповідальними за сповнення цього слова. Це означає, що, подібно до апостолів, покликаним до служіння потрібно буде залишити все, аби піти за Христом, щоб стати синами Божими і спадкоємцями Божого Царства.

Христос доручає своїй Церкві шукати, плекати, виховувати покликання до священничого та богопосвяченого стану. Кожний член Церкви, згідно зі своїм служінням, до якого покликаний, є співвідповідальним за те, щоб ніколи не забракло робітників на ниві Христовій.

Наші Напрявні мають на меті надихнути всіх членів Божого люду: єпископів, священників, богопосвячених осіб, християнські родини – молитвою й працею допомогти пізнати та здійснити Боже покликання.

1. Роль єпархіального єпископа у формуванні покликань до священничого і богопосвяченого життя

Першим представником Христа і Церкви у священничому вихованні є єпископ, як пастир Христової Церкви (див. Ді. 20, 28) і особа, відповідальна за помісну Церкву. Він є тим, хто автентично розпізнає внутрішній поклик Святого Духа (Див. Напрями підготовки душпастирства покликань, Київ 2009 рік, п. 12).

Покликання – це Божий дар, яким Христос обдаровує вибраних Ним людей та утверджує їх у цьому покликанні. Місією Церкви є постійно заохочувати кожне покоління учнів Христових іти слідом за Ним, цілком посвятившись служінню в Христовому Винограднику. Піклування про душпастирство покликань є одним з головних завдань єпископського служіння в Церкві.

Для плекання покликань, Єпархіальний Єпископ:

- молиться за покликання та заохочує до молитви свою Церкву;
- проповідує і заохочує проповідувати про духовні покликання, особливо під час канонічних візитацій;
- завжди сприяє священничим покликанням незалежно від актуальних потреб єпархії;
- визначає один місяць у році, присвячений духовним покликанням, під час якого ініціює проведення молодіжної прощі;
- по можливості призначає відповідних капеланів до молодіжних організацій, шкіл та університетів;

- дбає про покликання через засоби масової інформації, заохочуючи до духовного служіння в Церкві;
- принаймні раз на рік одну із зустрічей з духовенством єпархії присвячує темі духовних покликань;
- плекає повагу до духовного стану;
- створює комісію для духовних покликань та призначає Єпархіального Промотора покликань, який повинен очолювати цю комісію, до складу якої входять представники семінарії, єпархіального духовенства, інститутів богопосвяченого життя та мирян.

Отож, єпископ постійно шукає та плекає покликання прикладом свого власного життя і своїм єпископським служінням в єпархії. Інколи трапляється так, що він мусить досвідчити слова Господні: „Один сіє, а інший жне“ (Йо. 4,37), тобто він не одразу бачитиме плоди своїх молитов і трудів у душпастирстві покликань. Не можна забувати, що Господь, Ісус Христос, ніколи не залишає свою Церкву (пор. Мт. 28,20) і дбає про її духовні покликання. Кожне покликання є в першу чергу благодать Божа, а не діло розуму і рук людських, за словами Христа: „Не ви мене вибрали, а я вибрав вас“ (Йо. 15,16).

2. Єпархіальний Промотор покликань

«Андрій, брат Симона Петра, був одним із двох, що, почувши Івана, пішли за ним. Зустрів він спершу брата свого Симона і сказав до нього: Ми знайшли Месію, що у перекладі означає: Христос. І привів його до Ісуса». (Йо. 1,40-42).

Як Апостол Андрій привів до Ісуса свого брата Петра, так і Промотор покликань приводить до Христа тих, які відкриті на Божий поклик. Кожен священник повинен заохочувати та підтримувати покликання до священничого та богопосвяченого стану.

У Церкві існують різні форми плекання покликань і різні середовища, у яких Святий Дух кличе до духовного служіння. Єпархіальний Єпископ призначає Промотора покликань. Завданням Промотора покликань є служити вірним єпархії в душпастирстві покликань. Метою його служіння є заохочувати осіб, які проявляють особливе зацікавлення священничим чи богопосвяченим життям, до глибших роздумів над вибором їхнього життєвого стану. Єпархіальний Промотор покликань допомагає їм у розпізнанні покликання через особисте спілкування з ними.

Єпархіальний Промотор покликань:

- призначається з-поміж осіб, які мають досвід праці в духовному вихованні;
- сприяє розвитку духовних покликань у своїй єпархії;
- належить до єпархіальної курії.

Єпархіальний Промотор покликань зобов'язаний:

- молитися за покликання;
- дбати про поширення практики молитов за покликання;
- проповідувати про покликання;
- організовувати зустрічі дитячих та молодіжних церковних спільнот, зокрема вівтарних дружин;
- свідчити особистим життям про гідність духовного стану;
- дбати про виготовлення наочних матеріалів (плакати, буклети, образки, веб-сторінки і т.д.);
- використовувати засоби масової інформації для плекання покликань;
- дбати про включення теми покликання до катехитичних програм для дітей та молоді;
- підтримувати контакт із семінаристами та проводом семінарій;
- співпрацювати з єпархіальним духовенством у плеканні покликань;
- плекати взаємну пошану, співпрацю та довір'я між усіма особами, які мають відношення до духовних покликань;
- організувати регіональні зустрічі промоторів покликань до священничого та богосвяченого життя;
- координувати та організовувати відвідини парафій з участю семінаристів за згодою ректора семінарії;
- заохочувати семінаристів ділитися досвідом свого покликання;
- пропонувати ректорові семінарії план заходів для семінарста на час вакацій;
- звітувати перед єпархіальним єпископом про свою діяльність;
- опікуватися кандидатами до священства після закінчення ними навчання в семінарії аж до отримання дияконських свячень;
- вести базу даних кандидатів до семінарії, семінаристів та випускників семінарії.

Для живого і постійного розвитку душпастирства покликань, Промотор неустанно повинен заохочувати співбратів у священстві звертати увагу на осіб, які проявляють бажання іти слідом за Христом у священничому та богосвяченому житті.

3. Роль парафіяльного священника у формуванні покликань

Священослужитель як близький учень Христа, а насамперед парох, відіграє особливу роль у формуванні покликань через добре слово і приклад свого життя. Як навчають Отці II-го Ватиканського Собору: „Усі священники нехай щонайбільше виявляють

апостольську ревність у плеканні покликань та нехай своїм власним смиренним, трудящим і радісним життям та й взаємною священничою любов'ю і братньою співпрацею потягають молоді душі до священства“ (Див. Декрет про священничий вишкіл “Optatum totius“ (Бажане всієї), 28 жовтня 1965// Документи Другого Ватиканського Собору. – Львів: Свічадо, 1996 - п. 2.).

Душпастирство духовних покликань через життєвий приклад пароха

Кожен парох і священнослужитель покликаний бути живою іконою Христа Доброго Пастиря: „Я – Пастир добрий! Пастир добрий кладе Свою душу за овець“ (Йо. 10,11). За прикладом Божественного Спасителя кожен священнослужитель приймає „вид слуги“ (Фил. 2,7) і „стає всім для всіх“ (1 Кор. 9,22), щоб життя своє віддати як викуп за багатьох (пор. Мк. 10,45). Таким сильним є поклик Христа до освяченого життя і служіння! Радо приймаючи всі труднощі свого служіння, священник готує ґрунт для зерна Божого покликання в душах дітей Божих. Своєю любов'ю, радістю, миром, терпеливістю, доброзичливістю, великодушністю, вірністю, лагідністю та стриманістю (пор. Гал. 5,22-23) священник подає правдивий, щирий і привабливий образ священничого життя.

Плекання духовних покликань на парафії

Парафіяльна спільнота є місцем зустрічі дітей та молоді з Христовим священником та місцем живої віри, яке сприяє новим покликанням. Саме тут парох сповняє своє священниче, пророче і царське служіння, через яке він може і повинен сприяти духовним покликанням.

Священик плекає покликання через своє священниче служіння:

- особистою молитвою, а також спільною молитвою зі своїми парафіянами;
- залучаючи дітей і юнаків до активної участі у церковних богослужіннях;
- через таїнство сповіді і духовний провід.

Священик плекає покликання через своє пророче служіння:

- ретельно приготованою проповіддю та поясненням Святого Письма;
- духовними та катехитичними науками
- регулярними зустрічами з молоддю

- відвідинами родин та сімей своєї парафії;
- організуванням прощ, святих місій та літніх таборів;
- зустрічами зі семінаристами, молодими священниками, монахами і монахинями та з іншими молодими людьми.

Священик плекає покликання через своє царське служіння:

- плеканням діяльної любові до ближнього, благодійністю, допомогою немічним, садиноким, людям похилого віку, сиротам та людям з особливими життєвими потребами;
- впровадженням і захистом соціальної справедливості;
- чесним, розважливим і поміркованим управлінням парафією;
- вмінням залучати людей до співпраці у різних сферах парафіяльного життя.

4. Роль родини у формуванні покликань

Бог – Творець усього, є також Творцем родини. За словами св. апостола Павла, сімейна спільнота є водночас домашньою Церквою (пор. 1 Кор. 16,19). Цю спільноту Господь Бог обдаровує дітьми, в яких вкладає різні життєві покликання. Серед них особливим є покликання до священства і богопосвяченого життя. Плекання цього покликання починається вдома, у християнській родині (Див. Напрявні підготовки кандидатів до священства в Українській Греко-Католицькій Церкві, Київ 2009, п. 16; Пор. ККСЦ, кан. 329, § 1, п. 1).

Християнська родина, міцна в любові та молитві до Бога, є родючим ґрунтом для зростання покликань до священничого та богопосвяченого життя, де діти вперше вчаться пізнавати і любити Бога, слухати Його слів та відповідати на Його поклик. Притча про сівача (Мт. 13, 1-23) допомагає нам зрозуміти потребу доброго “ґрунту” у зростанні та формуванні покликання.

Для зростання покликань у родині важливо, щоб батьки:

- були іконою Божої любові для своїх дітей;
- навчали дітей спільної молитви вдома;
- разом з дітьми брали активну участь у літургійному та парафіяльному житті;
- часто приступали до Святих Таїнств;
- давали приклад побожного життя
- пізнавали правди християнської віри та навчали своїх дітей;
- вчили своїх дітей бути щедрими, жертвенними та готовими покладатись на Божу

благодать;

- позитивно говорили дітям про велич служіння у Церкві.

5. Роль християнських спільнот шкіл, товариств та організацій у формуванні покликань

Людина за природою є суспільною істотою. За Божим Провидінням вона розпочинає свій життєвий шлях, проходить і завершує його у різних людських спільнотах. Крім християнської родини і парафії, такими спільнотами є: християнська школа, прицерковні товариства та організації. Кожна з них по-своєму впливає на формування покликань.

Християнська школа, прицерковні товариства та організації:

- виховують дітей і молодь у християнських вартостях
- дають можливість пізнати священство та богопосвячене життя як одну з непереминаючих вартостей у змінному світі;
- відкривають багатство духовного покликання в особі духівника;
- пропонують майбутнім кандидатам до священства та богопосвяченого життя досвід перебування у спільноті;
- заохочують та підтримують покликаних у їхньому виборі.

6. Закінчення

У сучасному світі Церква потребує для спасіння народу ревних і святих священослужителів і богопосвячених осіб

“...треба таких людей, які в данім випадку зуміли б трудитися, як Апостоли: в голоді й холоді, вдоволені чим небудь, готові роками жити тим, що Бог з дня на день дасть, хоча б це був шматок хліба; скитатися з місця на місце, не мати не раз і даху над головою; жити лишень для одної цілі, щоб людей до Бога навертати” (Слово Слуги Божого Митрополита Андрія до питомців, Пастирський Лист 1901).

Згідно слів Блаженнішого Патріарха Святослава з Пастирського Листа “Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом” можемо запитати себе, “...хто має здійснити ці важливі і потрібні завдання... відповідь на ці запитання проста: за оживлення парафії несе відповідальність кожен з нас” (Пастирський Лист Блаженнішого Святослава до

духовенства, монашества і усіх вірних Української Греко-Католицької Церкви “Жива парафія – місце зустрічі з Живим Христом”, видання Патріаршої Курії Української Греко-Католицької Церкви, Київ, 2012, Видавництво “Друкарські куншти”).

Також кожному з нас у Христовій Церкві слід шукати, плекати, виховувати покликання до священничого та богопосвяченого стану. Ми усі є співвідповідальні за те, щоб ніколи не забракло робітників на ниві Христовій.